

Hồi 24

Âm Gian, Dương Thế Tình Yêu Mãi Không Rời

Dĩ vãng vô vàn đau thương quấn chặt cõi lòng khiến cho Quan Mộng Bình hồi lâu vẫn chưa từ trong hồi ức thức tỉnh.

Ánh mắt bà nhìn vào khoảng không gian vô tận, tình cảm của bà cũng bay xa, bao mộng đẹp vỡ vụn, bao ái ân ngọt ngào trong ký ức bà tưởng chừng như đã cách xa hàng mấy thế kỷ.

Thế nhưng, bà vẫn không thể nào quên được kỷ niệm giữa bà và Bách Lý Cư, trôi giạt khắp chân trời góc biển, cùng cười ngạ sánh bước vui vầy du ngoạn rừng Quân Sơn, gian nan biết đường nào?

Bà trầm nghĩ:

"Giá mà ta có thể quên được những kỷ niệm xa xưa ấy, thì ta đâu đối xử với Vũ Văn Thiên như vậy?"

Trong làn sương trắng như hiện lên gương mặt anh tuấn, hào hoa của Bách Lý Cư, mỉm cười đăm đăm nhìn bà, khiến bà buột miệng cất tiếng gọi:

- Cư lang...

Không Không Đại Sư thấy Quan Mộng Bình ra chiều cực kỳ đau khổ, ông hiểu rõ nguyên nhân chính là vì đã mất đi Bách Lý Cư, ông không khỏi giật mình thẫn thờ:

"Sức mạnh của tình yêu thật là to lớn, đã khiến cho nàng ta suốt mười tám năm dài vẫn không quên được bóng hình của Bách Lý Cư, thảo nào người trong thế tục cứ mãi đắm chìm trong bể tình cho đến lúc nhắm mắt lìa đời."

Vị lão tăng đã tham thiền mấy mươi năm trời vẫn không khỏi sinh lòng bội phục trước mỗi tình trong trắng sắt son thế ấy.

Mặc dù nàng ta từng có hai đời chồng, song trái tim nàng ta vẫn trong trắng thủy chung, không vì nhục thể mà đổi thay bởi ô trọc, mỗi chân tình ấy có thể cảm động cả đất trời...

Gương mặt hồng hào của ông phảng phất một nụ cười nghĩ tiếp:

“Đức Phật Như Lai nếu không vì lòng thương chúng sinh thì hà tất đích thân vào địa ngục? Thế sự tuy rằng như mộng ảo, song chữ tình vẫn có sức mạnh ảnh hưởng toàn cả nhân loại.”

Nghĩ đến đây, ông không khỏi ảo não nói:

- A di đà phật, lão nạp lại chấp mê nữa rồi!

Tiếng nói của ông đã đánh thức Quan Mộng Bình từ trong dĩ vãng quay về hiện thực. Bà thở hắt ra một hơi, ánh mắt quét qua gương mặt từ bi của Không Không Đại Sư, nhủ thầm:

“Vũ Văn Thiên muốn đi thì cứ để cho y đi, ta không thể thay đổi ý định được.”

Bà chỉnh đốn lại tâm trí, cất tiếng:

- Thưa đại sư.

Không Không Đại Sư rủ mày:

- Nữ đàn việt có điều chi dặn bảo lão tăng?

- Xin hỏi đại sư, Hùng Phong nhi của tiểu nữ đâu rồi?

- Lão nạp đã từng nói hồi mười tám năm về trước, nữ đàn việt sẽ được gặp lại nhi tử vào mười tám năm sau, chẳng phải là vọng ngôn, giờ đây xin nữ đàn việt cứ yên tâm, trong vòng một khắc Hùng Phong sẽ mặt tại nơi đây, chẳng hay nữ đàn việt có tin chăng?

- Lời nói của đại sư, tiện nữ chẳng dám không tin, có điều...

Không Không Đại Sư lắc đầu:

- Thiên cơ huyền bí, bất khả vọng trắc, lão nạp không dám nhiều lời..

Đoạn ông từ trong lòng lấy ra một cái bầu nhỏ, trút ra hai hoàn thuốc và nói:

- Lão nạp bây giờ phải chữa thương cho Phật Điện, xin nhờ nữ đàn việt hộ pháp giùm!

Không Không Đại Sư ngược mắt nhìn trời, hồi lâu mới nhìn xuống cất giọng ta thán:

- Thế sự rồi sẽ đảo điên, những mong nữ đàn việt hãy giảm thiểu sát nghiệp, mai sau hoặc còn có thể thoát khỏi bể khổ, bằng không..

Quan Mộng Bình sắc mặt nặng nề hỏi:

- Đại sư có thể cho biết tường tận được chăng?

Không Không Đại Sư chăm chú nhìn vào mặt Quan Mộng Bình, hồi lâu mặt ông co giật nói:

- Lão nạp nhất thời lăm điều, xin nữ đàn việt hãy lượng thứ. Đại đạo vô thường, phúc hay họa là do con người tự chuốc lấy. Mai này nữ đàn việt nếu nhớ lời của lão nạp, hãy nương tay lạt sát thì thật vô cùng may mắn cho chúng sinh, và cũng không uống một lời của lão nạp ngày hôm nay.

Đoạn ông hít sâu một hơi dài, cúi xuống banh miệng Phật Điền Hòa Thượng ra, trút hai hoàn thuốc trong tay vào miệng, rồi vỗ một cái lên đỉnh đầu. Sau đó ngồi xếp bằng đặt hai tay lên búi tâm Phật Điền Hòa Thượng, nhắm mắt vận công.

Ánh nắng lên cao dần, sương mù mỗi lúc càng tan loãng và rồi hoàn toàn biến mất.

Quan Mộng Bình thấy Không Không Đại Sư bảo tướng trang nghiêm, cúi đầu nhắm mắt, biết mình không thể nghe được gì từ miệng ông nữa, đành khoát tay lăm bắm:

- Con đường tương lai rất dài, đường nào thì cũng qua được ngày nào hay ngày ấy, ta hà tất nghĩ nhiều làm gì?

Bà nở một nụ cười chua xót và thâm nhủ:

"Kể từ khi Cư lang lia trần, lòng ta cũng lìm chết theo chàng, giờ đây ta chỉ còn là một cái xác mà thôi. Ta sống đây là vì phải báo thù cho chàng, cái chết đối với ta chẳng có gì đáng sợ cả."

Bà đứng lặng nhìn mặt trời lên cao, từ từ bình ổn lại tâm trí, hộ vệ cho Không Không Đại Sư.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mặt trời lên cao soi bóng Quan Mộng Bình in trên mặt đất ngấn dần.

Quan Mộng Bình chú mắt nhìn lên đỉnh đầu Không Không Đại Sư, lớp khí trắng gió thổi không tan mỗi lúc càng thêm dày đặc, mắt bà lộ vẻ kinh ngạc lẫn bội phục.

"Nội công cao thâm thật!"

Ý nghĩ ấy vừa lướt qua óc bà, liền thấy người Không Không Đại Sư run lên một cái, làn khí trắng ngưng tụ trên đầu lập tức tan biến.

Bà giật thót người, chả hiểu vì sao Không Không Đại Sư lại có hiện tượng như vậy khi đang vận công, đương khi thắc mắc đã nghe Phật Điền Hòa Thượng rên lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng vụt đỏ lên.

Không Không Đại Sư thở phào một hơi dài, mở choàng mắt nhìn vào người Phật Điền Hòa Thượng, nhếch môi mỉm cười, chậm chậm rút tay về và đứng lên.

Phật Điền Hòa Thượng đứng bật dậy, nhác thấy Quan Mộng Bình đang khoanh tay đứng ngoài xa bảy thước, mắt liền ánh lên vẻ khiếp hãi, lập tức đưa song chưởng lên bảo vệ trước ngực.

Không Không Đại Sư nạt:

- Phật Điền, không được vô lễ.

Phật Điền Hòa Thượng liếc thấy Không Không Đại Sư, liền có cảm giác như trút được gánh nặng, nói:

- Sư thúc, Bách Lý sư đệ...

Không Không Đại Sư gật đầu:

- Ta biết rồi, giờ ngươi hãy đến ra mắt Quan sư thúc trước đã!

Phật Điền Hòa Thượng tuy biết Quan Mộng Bình là đồ đệ của Tam Âm Thần Ni, và cũng biết bà chính là Thiên Tâm Giáo chủ, song tuyệt đối không ngờ Không Không Đại Sư lại bảo mình gọi bà là sư thúc.

Y thoáng ngơ ngẩn, đoạn chấp tay thi lễ:

- Đệ tử Phật Điền xin tham kiến sư thúc!

Quan Mộng Bình phất nhẹ tay áo, không để cho Phật Điền khom mình, dịu giọng nói:

- Tiểu sư phụ bất tất đa lễ.

Phật Điền Hòa Thượng bị tụ phong của đối phương cản lại, không khom mình xuống được, song y lại càng sững sốt trước sự xung hô của Quan Mộng Bình đối với mình.

Không Không Đại Sư hiểu rằng bởi vì bà không muốn quên đi mối thù sát phu của cả võ lâm Trung Nguyên, mà lại không muốn làm hoen ố môn đệ trong sạch của Tam Âm Thần Ni, nên chẳng những đã giao chức Chưởng môn Kim Sa Môn lại cho sư muội, mà còn không chịu nhìn nhận mình là đệ tử của Tam Âm Thần Ni nữa.

Không Không Đại Sư than thầm, trầm giọng nói:

- Phen này nếu không nhờ có Quan sư thúc của ngươi thì lão nạp đã bị Vũ Văn Thiên giết chết rồi.

Phật Điền Hòa Thượng hoảng kinh:

- Sư thúc đã...

Quan Mộng Bình cũng đã thấy Không Không Đại Sư ra chiều uể oải, vẻ mặt hồng hào giờ đây đã tan biến, bà sững sờ nói:

- Đại sư quả đã thọ thương thật ư?

Thì ra bà không được chứng kiến cảnh tượng lúc Vũ Văn Thiên thi triển Kiếm Cương, nên không hiểu được sự lợi hại của môn kiếm khí bá đạo ấy. Theo như bà biết, Vũ Văn Thiên dù thế nào cũng không phải là đối thủ của Không Không Đại Sư, lẽ nào lại gây ra thương thế cho ông được?

Không Không Đại Sư cười hiền từ:

- Chắc nữ đàn việt đã quên mất lời nói của lão nạp lúc mới gặp hồi mười tám năm về trước bên vùng cạnh nơi sa mạc rồi ư? Lúc ấy lão nạp đã chẳng bảo là phải trì hoãn thời gian đến với Niết Bàn mười tám năm ư?

Quan Mộng Bình với Phật Điền Hòa Thượng đều cả kinh thất sắc, những ngỡ Không Không Đại Sư sẽ đến với Niết Bàn ngay.

Không Không Đại Sư nói:

- Hai người chớ lo! Lão nạp nếu không gặp được Hùng Phong, quyết chẳng rũ tay quy tiên đâu...

Bỗng ông ngẩng lên nói:

- Ô! Hùng Phong đến rồi kìa!

Loáng thoáng một bóng người xuất hiện, phi thân lao nhanh tới, đồng thời phía sau vang lên một tiếng nói lạnh lạnh:

- Chàng đừng bỏ chạy, chàng đừng bỏ chạy...

Quan Mộng Bình ánh mắt sắc bén, tức khắc nhận ra ngay người đó chính là Bách Lý Hùng Phong. Gương mặt anh tuấn và có cá tính kia đơm vể kinh hoàng, vừa đập vào mắt liền khiến bà kích động mãnh liệt.

- Hùng Phong!

Mắt bà lập tức ngập lệ, tiếng gọi khẽ vang lên trong tận đáy lòng. Cảnh tượng hồi mười tám năm trước dưới ánh ban mai, bà đã sinh ra và chính miệng cắn đứt cuống rốn cho đứa con trai mình, lại hiện lên rõ ràng trước mắt.

Bà lấm bắm:

- Hùng Phong! Con ngoan của mẹ!

Bách Lý Hùng Phong vẫn còn cách ngoài bốn trượng, trông thấy Không Không Đại Sư, mặt chàng liền hiện lên một nụ cười kinh ngạc lẫn vui mừng, cất tiếng gọi:

- Sư phụ...

Không Không Đại Sư liền đáp ngay:

- Hùng Phong! Việc gì mà hốt hoảng lên như thế?

Bách Lý Hùng Phong đã đến gần hơn, kinh hoàng nói:

- Nàng ta đã đi rồi!

- Ồ!

Không Không Đại Sư đã trông thấy người đuổi theo phía sau là một thiếu nữ mặt đầy mụn nhọt, đầu bù tóc rối, vô cùng gớm ghiếc. Dưới nách thiếu nữ có cặp một lão già áo đen mắt tròng lên giận dữ, người cứng đờ.

Không Không Đại Sư kinh hãi:

- Thiếu nữ ấy là ai vậy?

Thiếu nữ xấu xí lớn tiếng gọi:

- Bách Lý Hùng Phong, chàng đừng ruồng bỏ tôi, đừng ruồng bỏ tôi...

Quan Mộng Bình nhướng mày, thấy Bách Lý Hùng Phong ngược nghịu thế ấy, bà buông một tiếng cười khẩy, cất người bay lên, đáp xuống trước mặt cản đường thiếu nữ nọ.

Thiếu nữ nọ lao tới rất nhanh, miệng không ngớt kêu réo, thấy Bách Lý Hùng Phong chững bước, nàng liền mỉm cười vươn tay phải ra toan nắm lấy chàng.

Cánh tay vừa đưa ra, mắt bỗng hoa lên, Quan Mộng Bình đã với bộ mặt lạnh lùng đứng cản trước mặt.

Miệng kêu lên một tiếng quái dị, nàng ta vô cùng tức giận, bàn tay phải đưa ra nhanh như chớp bổ chéo xuống Quan Mộng Bình, nhắm ngay chỗ chí mạng.

Quan Mộng Bình gằn giọng:

- Con nha đầu ác độc thật!

Bà phất tay áo trái, một luồng kinh phong cuộn ra, đồng thời bàn tay như một ngọn đao chém xả xuống.

Động tác hai bên đều cực kỳ nhanh nhẹn, thiếu nữ nọ kêu lên thảng thốt, bàn tay phải đã bị tay áo đối phương quấn chặt.

Bàn tay từ trong tay áo thò ra của Quan Mộng Bình với tốc độ cực nhanh nhắm yếu hầu thiếu nữ nọ vươn tới, mắt thấy nàng ta khó có thể toàn mạng, ngay trong đường tơ kẽ tóc ấy, bỗng một tiếng nói lơ đãng từ sau lưng Quan Mộng Bình vang lên:

- Mẹ!

Chỉ vồn vện một tiếng, song đối với Quan Mộng Bình còn hơn ngàn vạn lời tha thiết.

Mười mấy năm nay, tuy bà vẫn nghe Vũ Văn Thù gọi bà như thế, song đó lại khác, đây là tiếng gọi của đứa con trai đã thất lạc suốt mười tám năm dài.

Tâm thần kích động dữ dội, lệ nóng lập tức dâng trào lên khoe mắt, toàn thân cũng tựa như bị sét đánh phải, đờ người ra bất động.

Cánh tay bà đưa ra trong khoảng không dừng ngay lại, mãi đến khi thiếu nữ nọ rú lên cố sức giãy giụa thoát ra, bà mới bừng tỉnh.

Soạt một tiếng, thiếu nữ xấu xí đã xé toạc cánh tay áo của Quan Mộng Bình, nhưng vì dùng sức quá mạnh nên nàng ta thụt lùi liền mấy bước và té lăn xuống đất.

Lão già áo đen bị cấn dưới nách nàng ta hự lên một tiếng, bị đè toác cả môi, kêu lớn:

- Giáo chủ, hãy cứu thuộc hạ!

Quan Mộng Bình chưa kịp quay lại để gặp Bách Lý Hùng Phong thì đã nghe tiếng gọi ấy, bà giật mình giờ mới sực nhớ ra lão già áo đen kia chính là Hắc Khi trong Hải Thiên Song Kỳ.

Bà dương thanh nói:

- Hắc Khi! Hắc Sở đâu rồi?

Thì ra bà không tin với võ công của Hải Thiên Song Kỳ mà lại có thể bại dưới tay của thiếu nữ này.

Hắc Khi bi phẫn nói:

- Hắc Sở đã bị y thị xé xác, moi tim chết rồi...

Thiếu nữ xấu xí vụt đứng bật dậy, hốt hoảng nói:

- Không, không phải tôi.

Hắc Khi xoay người, cùng đứng bật dậy, hét lớn:

- Chính người đã giết, người độc ác lắm!

Mắt thiếu nữ nọ trợn trừng, chòng chọc nhìn vào Hắc Khi, miệng phát ra một tiếng gầm khê, mắt ánh lên màu xanh biếc, mái tóc dài vụt dựng đứng lên, y phục toàn thân lay động.

Tình trạng quái dị ấy chỉ có hai người là hiểu được, Hắc Khi khiếp hãi trở to hai mắt, lấm bầm:

- Y thị lại nổi điên nữa rồi, lại nổi điên nữa rồi.

Bách Lý Hùng Phong quát lớn:

- Vũ Văn Mộng, không được làm bậy.

Thiếu nữ xấu xí rùng mình, ánh biếc trong mắt lịm đi, thờ thần quay người nhìn Bách Lý Hùng Phong. Đột nhiên nàng bung mặt khóc nức lên.

Không Không Đại Sư và Phật Điền Hòa Thượng chưa từng thấy nhan sắc trước kia của Vũ Văn Mộng, song từ khi nàng chào đời, Quan Mộng Bình đã chứng kiến nàng trưởng thành.

Bà có bao giờ ngờ rằng, nhan sắc trầm ngư lạc nhạn của Vũ Văn Mộng giờ đây lại trở nên gớm ghiếc thế này?

Bà với giọng hoài nghi hỏi:

- Đúng là Vũ Văn Mộng thật ư?

Wũ Văn Mộng rùng mình, bật khóc nức nở, trong khi ấy mái tóc dài của nàng lại dựng đứng cả lên.

Bách Lý Hùng Phong biết thần trí nàng lúc này lại kích động, lúc này chất độc chảy vào trong não, chẳng còn nhớ được gì nữa, trong lòng chỉ khao khát được giết người mà thôi.

Khi này chàng đã chứng kiến Vũ Văn Mộng với võ công không thể tưởng tượng được đánh bại Hắc Sở, phanh thây và ăn sống tim gan bà.

Nghĩ đến cảnh tượng ấy, Bách Lý Hùng Phong nổi gai ốc, run giọng nói:

- Vũ Văn Mộng, nàng không được giết người nữa!

Hắc Khi bị ánh mắt xanh biếc tà dị của Vũ Văn Mộng làm cho điếng hồn thù ra tại chỗ, giờ đây nghe tiếng nói của Bách Lý Hùng Phong mới sực tỉnh, ý nghĩ bỏ chạy bưng dậy. Ngay lập tức lão quay đầu vọt đi.

Vũ Văn Mộng vừa thấy Hắc Khi bỏ chạy, rống lên một tiếng dài, hai tay vươn ra, mười ngón tay như móc câu, tung người lên không như một cánh dơi bay đi nhanh khiếp người.

Hắc Khi chạy chưa ra xa được bảy trượng thì đã bị Vũ Văn Mộng đuổi kịp. Lão chững người, gầm lên giận dữ, song chưởng dồn hết sức lực tung ra, cường kinh hất tung cát đá xô về phía Vũ Văn Mộng.

Cát bụi mịn mù che tầm mắt nhìn, mọi người hiện diện đều không trông thấy thể lao xuống của Vũ Văn Mộng, đã nghe vang lên tiếng rú tuyệt vọng của Hắc Khi.

Quan Mộng Bình không dẫn được toan phi thân lao tới, nhưng bà vừa động đậy đã bị Bách Lý Hùng Phong giữ lại:

- Mẹ đừng đi!

Quan Mộng Bình ngoái lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Hùng Phong đáp ứng:

- Trên người nàng ta có độc...

Chưa dứt lời thì đã bị tiếng rú thảm thiết của Hắc Khi cắt đứt. Chàng ngẩng lên chỉ thấy Vũ Văn Mộng mười ngón tay đã bấu vào hai cánh tay của Hắc Khi, xé toạc ra và cầm trong tay đùa nghịch, miệng không ngớt cười khanh khách quái dị.

Một cảnh tượng thê thảm và hãi hùng biết dường nào!

Không Không Đại Sư chau mày, nhắm mắt chắp tay nói:

- A di đà phật, xin đức Phật hãy tha thứ cho lão nạp lại động sát cơ.

Đoạn phất nhẹ tay áo, toan bước tới ngăn cản thảm cảnh ấy tiếp tục.

Bách Lý Hùng Phong hốt hoảng, vội cất tiếng:

- Sư phụ!

Không Không Đại Sư trừng mắt nghiêng nhìn:

- Y thị đã trở thành độc nhân, lẽ nào lại để cho sống còn?

Bách Lý Hùng Phong van vỉ:

- Xin sư phụ hãy niệm tình đồ nhi, buông tha cho nàng ta nhé?

Không Không Đại Sư gằn giọng:

- Buông tha cho nàng ta ư? Người biết rồi đây sẽ còn bao nhiêu người sẽ bị nàng ta sát hại chẳng?

Bách Lý Hùng Phong lòng đau như cắt, quỳ sụp xuống đất:

- Đó là do đồ nhi đã làm hại nàng...

Quan Mộng Bình thật không đành lòng để Hắc Khi chết rồi mà còn bị phân thân, bà liếc nhanh về phía Bách Lý Hùng Phong đang quỳ dưới đất, chẳng cần hiểu vì sao chàng lại bảo sở dĩ Vũ Văn Mộng trở thành như vậy là do chàng làm hại.

Bà buông tiếng thở dài rồi nói:

- Để mẹ đi ngăn cản nàng ta.

Bách Lý Hùng Phong hốt hoảng:

- Không, mẹ đừng làm hại nàng.

Quan Mộng Bình vẻ thương hại:

- Hài tử, mẹ lẽ nào lại làm hại nàng chứ?

Lòng bà chợt lướt qua cảnh đả thương Lương Thiến Văn ở trước cửa Già Âm Am, bất giác áy náy thầm nhủ:

"Trời cao quả đã quá tàn bạo với nàng quá."

Chính bản thân bà đã bị định mệnh giày vò quá nhiều cho nên rất hiểu những kẻ đang giãy giụa trong tay của thần định mệnh phải đau khổ đến dường nào?

Bà lắc nhẹ đầu phi thân vọt đi.

Bách Lý Hùng Phong thấy vậy, bàng hoàng đứng phất dậy:

- Mẹ! Nàng...

Quan Mộng Bình chững bước:

- Hài tử, việc gì nữa đây?

Bách Lý Hùng Phong ngẩng lên nhìn Không Không Đại Sư, ánh mắt lướt qua Phật Điền Hòa Thượng đang đứng thờ thần, sau cùng nhìn về phía Vũ Văn Mộng đang đùa nghịch hai cánh tay gãy ở ngoài bẫy trượng.

Hễ mỗi lần nhìn vào gương mặt của nàng, cõi lòng chàng đều đau không khỏi thất dũ dội.

Quan Mộng Bình trông thấy ánh mắt ngập đầy vẻ thương xót và gương mặt co thắt đau đớn của đứa con trai, bà đã loáng thoáng nhận ra được tình cảm của chàng đối với Vũ Văn Mộng.

Bà thâm nhủ:

“Chả lẽ Bách Lý Hùng Phong đã yêu nàng ta thật ư?”

Bách Lý Hùng Phong đau khổ nói:

- Hãy để hài nhi khuyên nàng thì hơn, chỉ khi nàng nghe thấy tiếng nói của hài nhi thì mới không nổi điên...

Quan Mộng Bình định hỏi chàng nguyên nhân đã gây cho Vũ Văn Mộng ra đến nông nỗi này, nhưng lời vừa đến cửa miệng, chẳng hiểu sao lại nén trở lại.

Bách Lý Hùng Phong từng bước đến gần, dịu giọng:

- Mộng muội đừng sợ, ngu ca đây...

Wũ Văn Mộng ngồi dưới đất, cười hủ hủ nắm râu Hắc Khi nhổ từng cọng một, vừa nhổ vừa đếm. Nhưng chưa đếm được con số mười thì đầu óc đã rối rắm, lại bắt đầu đếm từ đầu.

Cứ thế nàng đếm không ngừng và lầm lẫn mãi, đến nỗi trong tay nàng nắm cả chòm râu mà miệng chỉ đếm đến số bảy.

Bách Lý Hùng Phong đi được ba bước, nước mắt đã tuôn lã chã.

- Mộng muội, ngu ca đến rồi đây. Nay, hiền muội hãy xem.

Trước khi trời sáng thì thần trí chàng đã tỉnh táo, phát hiện mình thụ thương và khi bị Hắc Khi cắp đi, lúc ấy họ đang đứng trước một cánh đồng rộng, nhưng phát hiện cỗ xe ngựa đã bị người phá hủy, ngựa chết nằm dưới đất.

Chàng thấy thể Vũ Văn Thiên giận dữ đuổi theo người huýt sáo trong bóng tối, rồi sau đó là Vũ Văn Mộng đột nhiên nổi cơn điên.

Cảnh tượng thật hãi hùng, chẳng rõ sức mạnh nàng từ đâu mà có, đã phanh thây moi tim Hắc Sở, rồi lại đánh ngã Hắc Khi, làm cho Lữ Vi Hóa kinh hãi bỏ trốn.

Sau đó nàng cười lên ghê rợn lao về phía chàng...

Chàng thâm nhủ:

“Lẽ ra vừa rồi ta không nên bỏ chạy, hấn nàng cũng không làm hại ta đâu. Đành rằng ta đã làm cho nàng trở thành như thế này, song ta cũng nào có gì sai trái...”

Chàng cho rằng, trong tình huống nguy cấp thế kia, bất kỳ ai cũng phải chọn lấy biện pháp ấy, để cho Độc Thần đưa chất độc vào trong cơ thể nàng, khơi dậy tiềm lực sống hầu cứu lấy tính mạng của nàng.

Thế nhưng chàng chẳng thể nào xóa bỏ được niềm ray rứt khó hiểu đối với nàng, nhất là hễ mỗi lần nhìn vào gương mặt góm ghềnh kia, lòng chàng lại vô vàn đau xót.

Vũ Văn Mộng nghe tiếng, chỉ ngược lên thoáng nhìn Bách Lý Hùng Phong, rồi lại cúi xuống lo đếm những sợi râu trong tay.

Bách Lý Hùng Phong quát:

- Vũ Văn Mộng! Nàng xem đây là ai?

Trong mắt Vũ Văn Mộng vút qua ánh xanh biếc nhìn vào mặt Bách Lý Hùng Phong, ngật về nghi hoặc, đoạn lắc đầu:

- Ta không quen biết người.

Bách Lý Hùng Phong biến sắc:

- Ngu ca là Bách Lý Hùng Phong, đã quen với nàng ở trước gian nhà đá, nàng thử nhớ lại xem.

Vũ Văn Mộng nghiêng đầu, mái tóc dài buông xõa xuống, rồi lại ngoảnh lại nhìn Bách Lý Hùng Phong đang chậm chậm đi tới.

Nàng lẩm bẩm:

- Bách Lý Hùng Phong... gian nhà đá... Bách Lý Hùng Phong...

Gương mặt của nàng dưới ánh nắng lại càng góm ghềnh hơn, vết máu trên tay tay giờ đã trở nên màu tím đen, tung vệt dính trên da nàng, trông cực kỳ khủng khiếp.

Ngẫm nghĩ giây lát, khóe môi nàng thoáng co giật, lắc đầu nói:

- Ta chẳng còn nhớ ra người nữa...

Bách Lý Hùng Phong bặm môi:

- Nàng hãy nhìn ta, ta chính là Bách Lý Hùng Phong.

- Người?

Vũ Văn Mộng bỗng bật cười khăng khặc:

- Người đẹp trai lắm!

Bách Lý Hùng Phong dở cười dở khóc:

- Mộng muội thật như vậy hay là giả?

Vũ Văn Mộng lim dim mắt:

- Mộng muội? Người gọi ai vậy?

Nàng ném chòm râu ra phía trước, miệng lẩm bẩm lặp lại hai tiếng ấy. Thốt nhiên, nàng trở vào Bách Lý Hùng Phong, cất giọng thảng thốt:

- Người đừng lại gần đây.

Bách Lý Hùng Phong vốn định thừa lúc nàng không chú ý, ra tay chế ngự nàng rồi tìm cách giải độc và khôi phục lại nhan sắc cho nàng, song đã bị Vũ Văn Mộng phát hiện và lên tiếng ngăn cản.

Ánh sáng xanh biếc trong mắt Vũ Văn Mộng chợt biến mất, đôi mày khẽ chau, nhỏ giọng nói:

- Mộng muội, Mộng muội chính là ta, ta chính là Vũ Văn Mộng.

Nàng lặp đi lặp lại mấy lần, tựa hồ cảm thấy nực cười, nheo mắt nói:

- Hề hề! Ta chính là Vũ Văn Mộng...

Bách Lý Hùng Phong mừng rỡ, tiến tới hai bước:

- Đúng rồi, nàng chính là Vũ Văn Mộng, ngu ca là Bách Lý Hùng Phong, nàng hãy nhớ lại nữa xem!

Vũ Văn Mộng lắc đầu:

- Ta chẳng suy nghĩ nữa đâu, nhức đầu quá...

Đoạn nàng trở vào xác chết của Hắc Khi nói tiếp:

- Y là kẻ thù của ta, còn người là bạn. Nào, chúng ta hãy cùng ăn trái tim của y.

Tay phải nàng vung lên, năm ngón tay đã xé rách ngực áo của Hắc Khi và chuẩn bị cắm vào lòng ngực.

Bách Lý Hùng Phong nghĩ đến cảnh Hắc Sở bị moi tim, liền cảm thấy tởm lợm, cơ hồ nôn tháo ra, vội quát ngăn:

- Vũ Văn Mộng hãy dừng tay!

- Vũ Văn Mộng?

Vũ Văn Mộng ngớ ngẩn đứng lên, tay sờ mặt kính ngạc nói:

- Ta là Vũ Văn Mộng ư? Không! Không phải...

Trong tiềm thức của nàng vẫn còn nhớ đến diện mạo trước kia của mình, nàng lúc ấy và nàng bây giờ hoàn toàn khác biệt nhau, nên khi nàng vừa sờ lên gương mặt sần sùi của mình, lập tức phủ nhận ngay tia lý trí vừa lóe lên ấy.

Bách Lý Hùng Phong khẳng định:

- Nàng chính là Vũ Văn Mộng, tuy diện mạo của nàng đã đổi khác, song quả đúng là Vũ Văn Mộng.

Hai thứ ý niệm xung đột dữ dội trong trí não Vũ Văn Mộng, khiến nàng đau khổ rút tóc, định tìm cho ra cái tôi thật sự.

Nàng có thể trở lại bình thường hay không là ở giây phút này đây, ý thức nào sẽ được nàng chấp nhận, chỉ cần nàng nhớ lại được diễn biến khi nàng bị hủy nhan sắc, rất có hy vọng nàng sẽ lành lặn.

Mọi người hiện diện thấy đều hiểu điều ấy, nên không ai dám lên tiếng kinh động nàng.

Quan Mộng Bình thấy Bách Lý Hùng Phong mồ hôi nhễ nhại, lo lắng nhìn Vũ Văn Mộng, qua vẻ chân thành ấy, bà đoán chắc con trai mình đã thực sự yêu Vũ Văn Mộng.

Bà nhắm mắt nhủ thầm:

"Thật không thể nào ngờ được Hùng Phong lại yêu nàng ta!"

Đồng thời Không Không Đại Sư cũng thầm buông tiếng thở dài và nhắm mắt lại.

Ông rất hiểu về sự lợi hại của độc nhân, bởi vì ba mươi năm trước chính tay ông đã tiêu diệt Độc Thánh do Độc Môn khổ tâm bồi dưỡng.

Trông thấy bộ dạng của Vũ Văn Mộng, ông biết nàng giờ đã trở thành độc nhân. Khi độc tính tiếp tục phát triển, cuối cùng độc nhân sẽ trở thành Độc Thánh, đến lúc ấy thì thật khó chế phục.

Ông có thể dự kiến được Bách Lý Hùng Phong chắc chắn sẽ chuốc lấy thất bại ê chề, bởi lý tính của độc nhân đã mất, dứt khoát không thể hồi phục được.

Ông không đành trông thấy vẻ mặt đau khổ của đồ đệ mình trong cơn thất vọng, và cũng không muốn trông thấy mối tình quyến luyến thế này.

Vũ Văn Mộng cố lục tìm trong trí nhớ, máu huyết trong cơ thể càng chảy nhanh hơn, đổ vào trong óc, lập tức khơi phát độc tính, thần trí lại mờ đi.

Song ý niệm tiềm tại của nàng vẫn tiếp tục chống lại, nên ánh sáng xanh biếc trong mắt lúc hiện lên, lúc lại lịm đi.

Bách Lý Hùng Phong hoảng hốt:

- Mộng muội làm sao rồi?

Vũ Văn Mộng trán đầm mồ hôi, cố sức giãy giụa, nàng cắn chặt răng chịu đựng sức tấn công liên hồi của độc tính. Đột nhiên, nàng đã trông thấy rõ Bách Lý Hùng Phong, liền cất tiếng gọi:

- Hùng Phong!

Bách Lý Hùng Phong mừng rỡ:

- Mộng muội! Ngu ca đây nè, đừng sợ!

Chàng phi thân lướt tới, toan giúp Vũ Văn Mộng vặn hồi lý trí đã bị độc tính phủ lấp.

Nhưng chút lý tính của Vũ Văn Mộng lập tức lại bị độc tính ào ạt nuốt chửng, ánh biếc trong mắt bùng lên. Thành linh, nàng hú lên một tiếng rung rợn, lao về phía Bách Lý Hùng Phong.

Biển cố đột ngột ấy làm sao Bách Lý Hùng Phong có thể ngờ được? Chàng đang lao tới, vẻ vui mừng trên mặt chưa kịp lịm tắt thì đã bị Vũ Văn Mộng đánh trúng một chưởng vào ngực.

Trong tiếng rú vang, chàng hộc ra một ngụm máu tươi, lộn nhào hai cái trên không, văng ngược ra sau hai trượng và rơi vào lòng Quan Mộng Bình.

Ngay khi Bách Lý Hùng Phong vừa rú lên thì Phật Điện Hòa Thượng đã vọt tới như tên bắn, nhưng không chống đỡ nổi luồng kinh lực như sóng xô cuộn cuộn của Vũ Văn Mộng.

Tiếp liền ba chưởng trên không, Phật Điện Hòa Thượng hự lên một tiếng, rơi xuống đất lão đảo, hộc ra một ngụm máu tươi, sắc mặt xanh mét.

Vũ Văn Mộng cười quái dị liên hồi, cong người ở trên không như một con tôm, rồi bắn tới nhắm đỉnh đầu Phật Điện Hòa Thượng bổ xuống.

Mắt chột tối, kinh phong ập tới, Phật Điện Hòa Thượng chỉ còn nhắm mắt chờ chết, không còn cách nào tránh né được nữa.

- A di đà phật!

Một tiếng phật hiệu vang lên bên cạnh, Không Không Đại Sư tay trái nắm lấy Phật Điện Hòa Thượng, tay áo phải phát lên.

Bùng một tiếng vang dội, Vũ Văn Mộng kêu lên chói lói, bị tụ phong của Không Không Đại Sư bức lùi bảy bước.

Không Không Đại Sư ngoảnh sang Phật Điền Hòa Thượng nói:

- Toàn thân y thị đều là chất độc, hãy uống vào Đại Đàn Hoàn của bốn môn rồi ngồi sang kia vận công mau lên.

Vũ Văn Mộng trừng to đôi mắt xanh biếc chòng chọc nhìn vào Không Không Đại Sư, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ, mái tóc dựng đứng lên, da tay biến thành màu xanh.

Lúc này toàn thân nàng đều đầy chất độc, tiềm lực sống do chất độc kích dục trong người nàng có thể nói đã phát huy đến tột độ.

Nàng gầm lên một tiếng, lại nhảy bổ tới.

Không Không Đại Sư trừng mắt quát:

- Yêu nghiệt vô tri, tránh ra.

Năm ngón tay duỗi thẳng ra đặt trước ngực, một luồng kinh phong xuyên thủng kinh lực của đối phương do song chưởng phóng ra, bắn thẳng tới.

Vũ Văn Mộng nghiêng người, tay phải ngửa chỉ vươn ra, nhắm bàn tay Không Không Đại Sư phát tới, điểm tấn công toàn là huyết đạo.

Không Không Đại Sư cất tiếng than:

- Lan Hoa Phất Huyết Thủ! Môn tuyệt kỹ của Phật môn này khó mà trông thấy được nữa rồi!

Vừa dứt tiếng, chưởng lực của ông đã đánh trúng vào ngực Vũ Văn Mộng. Vũ Văn Mộng rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình lảo đảo, quay phắt người bỏ chạy.

Quan Mộng Bình khẽ quát:

- Chạy đi đâu?

Thân hình nhanh như chớp hoành không lướt tới.

Không Không Đại Sư trầm giọng quát:

- Nữ đàn việt xin đừng đuổi theo.

Quan Mộng Bình nghe tiếng, thân hình linh lợi đảo một vòng trên không rất đẹp mắt, quay trở lại.

Không Không Đại Sư hỏi:

- Thương thế Hùng Phong ra sao?

Quan Mộng Bình đáp:

- Không nặng lắm! Có điều tiện nữ không hiểu tại sao đại sư lại không cho tiện nữ đuổi theo? Kỳ thực thì tiện nữ cũng không giết nàng ta đâu, chỉ muốn bắt giữ thôi.

Không Không Đại Sư lắc đầu:

- Không cần, nàng ta đã bị Tu La Đao của lão nạp đánh trúng, chất độc đều bị dồn hết vào đốt xương sống cuối cùng, quyết không thể chảy đến huyết Bách Hội, không còn làm hại được nữa đâu. Lão nạp đã phải suy nghĩ rất lâu mới tìm ra biện pháp ấy.

Quan Mộng Bình băn khoăn:

- Nhưng mà... khi Hùng Phong tỉnh lại...

- Khi Hùng Phong tỉnh lại thì đã ở nơi bồ đề khổ tu của lão nạp tại Vạn Cầu Động trên Ba Nhan Khách Lặc rồi, hơn nữa lúc bấy giờ Vũ Văn Mộng cũng đã trở về Bạch Đà Sơn. Khi nào hai người gặp lại nhau thì tình hình cũng đã đổi khác...

Quan Mộng Bình vẽ kính phục:

- Đại sư quán triệt nhân sinh, thần thông vô biên, tiện nữ chẳng biết đến bao giờ mới học được như đại sư...

- Vạn vật thấy đều có phật tính, miễn là nữ đàn việt có ý niệm ấy, mai sau ắt có thể đạt thành bồ đề chính quả.

Đoạn nhắm mắt chấp tay nói tiếp:

- Xin hãy thứ cho tội bất thông nhân tình của lão nạp, lần từ biệt này phải mang Hùng Phong trở về động, bởi lão nạp thời hạn đã gần kề, mà lại có rất nhiều tục sự chưa làm xong.

Quan Mộng Bình nghe Không Không Đại Sư nhắc mãi về việc sắp đến với Niết Bàn, biết ông có lẽ không còn ở lại trên trần gian được bao lâu nữa. Bà ném cho Bách Lý Hùng Phong một cái nhìn sâu lắng, đoạn nói:

- Mong đại sư trân trọng, xin thứ cho tiểu nữ không đưa tiễn.

Không Không Đại Sư chấp tay:

- A di đà phật! Nữ đàn việt tuệ căn rất sâu, miễn gắng đừng sa vào ma đạo, ắt sẽ có ngày đoàn tụ. Xin tạm biệt!

Cúi xuống xách Bách Lý Hùng Phong lên, phất tay áo lướt đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>